

Γράφει ο **Χρήστος Επαμ. Κυργιάκης**

την μικρή του αυλή.

Ήταν γνωστό σε όλα τα γύρω χωριά ότι το εκκλησάκι του Αγίου Αθανασίου, εδώ και πολλά χρόνια, ήταν παροπλισμένο αφού μετά το γκρέμισμά του λόγω του σεισμού, δεν αναστηλώθηκε και δεν φτιάχτηκε ποτέ. Στην πλατεία του χωριού, οι κάτοικοι, είχαν χτίσει καινούρια εκκλησία. Κανείς δεν πήγαινε στο παλιό εκκλησάκι, εκτός από τον παπά του χωριού ο οποίος περνούσε που και που και ξεχορτάριαζε

Ο κυρ Παντελής, έφτασε μια ανοιξιιάτικη μέρα, τέλη Μαΐου πρέπει να ήταν, στο χωριό και, πριν πάει να συναντήσει τον παπά, πέρασε για έναν καφέ από το καφενείο. Έπιασε την κουβέντα με τους ντόπιους και τους άνοιξε την καρδιά του:

«Ήμωνα παντρεμένος με τη γυναίκα μου 15 χρόνια αλλά ο Θεός δεν μας αξίωσε να κρατήσουμε στα χέρια μας ένα παιδάκι. Μέχρι που έμαθα τυχαία ότι ένα αντρόγυνο που είχε το ίδιο πρόβλημα με το δικό μας, πριν από πολλά χρόνια, έκανε τάμα στο εκκλησάκι του Αγίου Αθανασίου και σε λίγο καιρό η επιθυμία τους να αποκτήσουν ένα παιδάκι πραγματοποιήθηκε. Κάναμε κι εμείς το ίδιο και το θαύμα έγινε. Αποκτήσαμε ένα αγοράκι και θέλουμε το καλοκαίρι να το βαπτίσουμε στο εκκλησάκι. Ξέρω πως είναι μισογκρεμισμένο, γι' αυτό, ως ελάχιστη ένδειξη ευγνωμοσύνης προς τον Άγιο, θα ήθελα αν μου επιτρέψετε εσείς οι κάτοικοι του χωριού και ο παπάς της εκκλησίας, να αναλάβω με δικά μου έξοδα την αναστήλωση και επισκευή του ναού».

Το νέο διαδόθηκε γρήγορα και σκόρπισε χαρά στους κατοίκους του χωριού. Οι περισσότεροι πείστηκαν πως αν υπάρχει πίστη, ακόμη και σήμερα, γίνονται θαύματα.

Ο κυρ Παντελής συναντήθηκε την άλλη μέρα με τον παπά του χωριού, παρουσία των εκκλησιαστικών επιτρόπων, ο οποίος με μεγάλη χαρά συμφώνησε να δώσει την άδεια για να αρχίσουν οι εργασίες αναστήλωσης του μικρού ναού.

Σύμφωνα με τις μελέτες του μηχανικού που είχε προσλάβει ο κυρ Παντελής, αν οι εργασίες ξεκινούσαν αμέσως, μέχρι το δεκαπενταύγουστο, που είχαν προγραμματιστεί και τα βαφτίσια, οι εργασίες θα είχαν τελειώσει και ο ναός θα ήταν έτοιμος να υποδεχτεί τους

πιστούς.

Πράγματι, μετά από λίγες μέρες το προαύλιο του μικρού ναού γέμισε με τα απαραίτητα υλικά αναστήλωσης και έναν μικρό εκσκαφέα που έπιασε αμέσως δουλειά.

Όλα πήγαιναν ρολόι με τις εργασίες στο εκκλησάκι μέχρι που κάποια από τις πρώτες μέρες του Ιουλίου, ο παπάς έφτασε ανήσυχος στο καφενείο του χωριού.

«Ο εκσκαφέας λείπει. Τα εργαλεία και τα υλικά είναι παρατημένα και στο πίσω μέρος του ναού έχουν ανοιχτεί τρεις μεγάλες τρύπες. Μου το είχε πει ο κυρ Παντελής ότι θα ανοίξουν τρύπες για να ρίξουν κολώνες στήριξης, αλλά έχω κοντά στις πέντε μέρες να τον δω κι αυτόν τον ευλογημένο».

Οι μέρες περνούσαν και ο κυρ Παντελής δεν εμφανιζόταν πουθενά. Πέρασε και το δεκαπενταύγουστο αλλά βαφτίσια δεν έγιναν.

Το πήραν απόφαση οι χωριανοί ότι ο ευεργέτης τους μάλλον εξαφανίστηκε. Συγκεντρώθηκαν ένα πρωινό όλοι στο εκκλησάκι, καθάρισαν το χώρο από όλα όσα είχε αφήσει το συνεργείο αναστήλωσης και σαν τελείωσαν μαζεύτηκαν στο καφενείο του χωριού για να πιουν ένα τσίπουρο και να απαλύνουν λίγο τη λύπη και την απογοήτευσή τους.

«Τουλάχιστον να είναι καλά ο άνθρωπος κι ας μη μας έφτιαξε το ναό», είπε κάποια στιγμή ο παπάς.

Στο διπλανό τραπέζι καθόταν και ο αγροφύλακας με μια παρέα και συζητούσαν φωναχτά.

Ο αγροφύλακας ήταν καλός στη δουλειά του μόνο που είχε μια μεγάλη αδυναμία στα χαρτιά και τα τυχερά παιχνίδια. Αυτός ήταν και ο λόγος που είχε πουλήσει όλα του τα χωράφια. Με χίλια παρακάλια κατάφερε η έρμη η γυναίκα του να μην πουλήσει και το σπίτι που έμεναν κι έτσι τα δυο του παιδιά, είχαν τουλάχιστον ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι τους.

Ο αγροφύλακας και η παρέα του είχαν αρχίσει από νωρίς τα τσίπουρα. Από τα λεγόμενά του, έβγαινε το συμπέρασμα ότι ο αγροφύλακας κάτι γιόρταζε.

«Το ένα το χωράφι που αγόρασα είναι 50 στρέμματα. Το άλλο είναι γύρω στα 60. Όλα ποτιστικά. Πήρα και ένα διαμερισματάκι στην Πάτρα, να βρίσκεται για τα παιδιά. Αντώνη, κέρνα όλο το μαγαζί», είπε τελειώνοντας προς τον ιδιοκτήτη του καφενείου.

«Τι έγινε αγροφύλακα; Κέρδισες το λαχείο ή σου χαμογέλασε ο ρήγας;», τον ρώτησε κάποιος.

«Ποιος ρήγας; Ας είναι καλά ο Άγιος;»

«Ποιος Άγιος;»

«Ο Άγιος Αθανάσιος ποιος άλλος;».

Πέρασαν αρκετές εβδομάδες όταν ο παπάς του χωριού ανέβηκε στο εκκλησάκι του Αγίου Αθανασίου ακολουθώντας ένα μονοπάτι από την πίσω μεριά. Καμιά πενηνταριά μέτρα πριν το εκκλησάκι, σ' ένα χαντάκι δίπλα στο μονοπάτι ήταν πεταμένα τρία μικρά παλιά ξύλινα κιβώτια. Το χρώμα στο εξωτερικό τους ήταν ακόμη κολλημένο πάνω τους.

Κάποιοι συνδύασαν την απότομη εξαφάνιση του κυρ Παντελή με τον ξαφνικό πλουτισμό του αγροφύλακα και τα ξύλινα κιβώτια. Μερικοί γέροντες ορκίζονταν ότι τα κιβώτια περιείχαν χρυσές λίρες από την εποχή του εμφυλίου πολέμου.

Κάποιοι άλλοι δυσκολεύονται ακόμη και σήμερα να πιστέψουν ότι ο κυρ Παντελής έκανε κάτι τέτοιο γιατί έδειχνε ότι ήταν άνθρωπος ευσεβής...